

Pribinove kroky

Na vrcholku kopca stojí muž. Hľadá do diaľky a necháva sa unášať tou príjemnou chvíľou. Nechcel sa vrátiť do údolia. Vedel, že tá realita ho bude veľmi tlačiť do smútku. Rozhodol sa. Už sa nevráti. Chcel vedieť, aký je svet mimo toho, v ktorom žije od narodenia. Pozrel sa na seba a uvedomil si, že takto na ľahko nemôže ísť. Zišiel z hory a vrátil sa do osady, ktorá bola zasadená medzi sedem vrcholkov. Nitravu mal rád, len tí ľudia. Toľko zloby, čo v nich žilo, to ho vnútorne zabíjalo. Nechcel tam viac ostávať, i keď mal z nich najviac. Jeho predkovia boli vodcovia a sám spravil pre ľudí tak veľa, ale už mal toho príliš. Neustále riešil len zbytočné spory, a keď sa jednalo o to, že ich potreboval on, tak nebolo človeka, ktorý by mu pomohol. Sadol si na pomyselný trón a čakal, čo dnes príde. Nečakal dlho. O prijatie žiadal kováč Branimír vo veci nevyplatenia svojej práce roľníkom Chranibojom. Vypočul si ho a namiesto toho, aby hľadal odpoveď, tak poslal po pokladníka Vatroslava a dal príkaz, nech mu tú prácu zaplatí on z verejných peňazí. Deň sa vliekol. Keď sa už rozhodoval ísť spať, tak na bránu zaklopal posol od Mojmíra. Vypočul si ho. Správa bola veľmi negatívna. Chystal sa mu vyhlásiť vojnu. Pribina však nikdy nechcel s nikým bojovať. Nechápal tú chorobu kniežaťov a vladárov mať tú potrebu zabíjať a ovládať iných, pritom majú dosť miesta pre život. Ku každému sa správal s úctou a svojou vnútornou múdrosťou pomáhal svojim poddaným.

Ležal, ale spať sa mu nedalo. Zavolať si svoju ženu.

„Adelaida moja milovaná. Chcem vedieť, či si tu šťastná. Dali sme vysvätiť kostol, ale zdá sa mi, že tá ľudská zloba z ľudí nezmizla. Nateraz mi poslal varovanie pred vyhlásením vojny aj Mojmír zo západného kniežatstva. Stále viac som presvedčený, že to nechať bez boja a odísť. Nie som zbabelec, veď ma poznáš, ale prelievať krv pre niečo, čo nemá zmysel, to mi nepríde veľmi príjemné riešenie.“

Adelaida si k nemu ľahla a objala ho.

„ Ty môj mysliteľ. Dávam Ti však za pravdu. Vnímam to aj medzi ženami. Ide im len o to, aby mali čo najviac, ale nie duchovne. Tu je už dokonané. Tak mi povedz aký máš plán?“

Vedel prečo ju tak miloval a vo veľa veciach počúvol. Boli na jednej vlne a spoločne sa posúvali vpred.

„ Máme pár priateľov aj v Tvojej rodine v Bavárii. Pošleme k nim posla a poprosíme ich o správcovstvo nejakého územia. Sám pôjdem za Mojmirom. Vedel som už roky, že on je proste hlupák. Namiesto toho, aby sme si pomáhali, tak koná ako zmyslov zbavený. Kocel ostane s Tebou doma a dočasne budete obaja poverení vládou. Úprimne sa teším, že odídeme. Verím, že nám to vyjde.“ Pobožkali sa. Adelaida sa hrala s jeho bradou a vášeň v nich horela ako ohne v Alexandrijskom majáku. Milovali sa až do rána. Hneď ako začalo svitať, si dal pripraviť koňa. Rovnako si zavolať aj Mojmirovho posla. Vzal ho na svoje milované miesto nad svojou usadlosťou.

„ Vidiš tú krásu?“ Otočil sa ku nemu ukazujúc rukou nádhernú krajinu plnú lesov a riek.

„ Áno pane. Smiem byť ku Vám úprimný vážené knieža!?“

„ Samozrejme! To vyžadujem od každého človeka.“

„ Ctené knieža my nesúhlasíme s názorom, ktorý má naše vladárstvo veľkoknieža Mojmír I. Náš vládca má potrebu všetko obsadzovať a ničiť, pritom oveľa lepšie by bolo previazať všetky slovanské kniežatstvá putom dôvery. No, ale kto som, že vravím takéto slová. Nikto. “

Pribina podal poslovi ruku a vyjadril mu obdiv.

Zišli dolu a za pár hodín sa spolu vybrali na hrad vládcu Mojmíra. Čakala ich dlhá cesta. Pre istotu si knieža so sebou vzal aj desať svojich najlepších bojovníkov a vybrali sa na západ. trvalo im to niekoľko dní a to sa ani svoje kone nehnali cvalom.

Vždy prespali v jednom z Pribinových sídiel. Za štyri dni už vstupovali do Veligradu. Pri samotnom vstupe si všimli množstvo vojakov a veľké prípravy na chystaný útok. Mojmír I. bol prekvapený, že okrem posla prišiel aj samotný knieža Nitriavie – Pribina.

„Dlho sme sa nevideli vážené Veľknieža Mojmír I.“

„Budú to už roky, ale prekvapuje ma, že si po mojom ozname, prišiel. Čo Ťa viedlo vydať sa ku mne?“

„Zvláštne. Vyhlásiš vojnu a čuduješ sa, že príde dotknutá strana. Mám návrh. Ja i moji priatelia si potrebujeme oddýchnuť. Slnko zapadá. Zajtra na obed sa o všetkom dozvieš.“

„Súhlasím. Zajtra na obed sa stretneme a porozprávame sa o všetkom. Zatiaľ ohlásim služobníctvo, aby Vám pripravili izby. Peknú noc knieža Pribina.“

Už od rána sa chystali všelijaké pochůtky. Aj keď Mojmír I. bol výbojný vládca, i tak si vedel vážiť ľudí proti ktorým chcel bojovať. Nadišiel obed a sedeli pri sebe dvaja, čo sa mali stretnúť vo vojne. Knieža Pribina zdvihol čašu a poprial každému zdravie a mier.

„Vážený priatelia. Prišiel som sem v jednej zásadnej skutočnosti. Určite viete, že tu Váš vládca Mojmír I. nás chce napadnúť, ale ja Vám dávam prísľub, že to nebude nutné. Moji poddaní o tom ešte nevedia, ale po rozhovore s mojou milovanou Adelaidou som sa rozhodol odísť z vládnutia a nájdeme si nejaké pekné miesto mimo útrap vládnutia a tam vychováme syna Kocela. Preto tu pred Vami dávam sľub, že veľkniežaťovi Mojmírovi I. odovzdávam moje územie a môžeme spraviť dohodu, ktorú podpíšeme ešte dnes.“ Na tieto slová vstal aj Mojmír I. a objal kniežata Pribinu.

„Počujte moje slová! Od dnes sa stáva knieža Pribina našim priateľom a žiadna vojna nebude. Chcem, aby ste vedeli, že aj ja týmto končím s výbojmi do iných zemí a nech bude knieža potrebovať čokoľvek, tak mu vždy pomôžem.“

Tak sa aj stalo. Vznikla Veľká Morava. Adelaidina rodina pomohla nájsť miesto na život celej rodine Kniežata Pribinu a odišli na juh, kde sa venovali šíreniu kresťanstva. Panóniu si zamiloval a Blatnohrad sa stal jeho doživotným sídlom. Azda nemal dokonalý život, ale svojou duševnou múdrosťou docielil, že ho ľudia milovali. Hlavnou oporou mu bola jeho milovaná Adelaida a syn Koceľ. Zomrel v roku 861. Za svoj život stihol mnoho a pre Slovanov sa stal symbolom dobra a nezlomnosti.

Due strany spravodlivosti

Z neďalekého lesíka vybehol vystrašený chlapec. Mohol mať zo desať rokov a utekal, čo mu nohy stačili. Vybehol na hradskú tak rýchlo, že vrazil do pána, ktorý práve prechádzal na bicykli. Obaja spadli a skotúľali sa do jarku.

„Chlapče si v poriadku!“ Spýtal sa ho nahnevane pán poštár Jurín.

„Ja, ja, ja...“ Nevedel sa vykoktať malý Janko.

„Výdych a nádych. Tu máš piť.“ Podal mu fľašku s vodou.

Janko sa celý triasol a viac vylial, ako sa napil. Pán poštár to videl a sadol si s ním pod čerešňu, ktorá bola jednou z mnohých lemujúcich cestu do dedinky Valaské Podhradie.

„Pán poštár. Ja, ja, ja ani neviem, kde začať. Bojím sa, že som videl ako niekto zabil človeka a okradol ho.“

Poštár doslova vyskočil so strachom v očiach.

„To nemyslíš vážne! Čo si vlastne robil v lese? Veď sú tam medvede a vlci. Je to tam nebezpečné!“

Janko sklopil zrak a so strachom mu povedal, že zbieral hríby pre babinku. Ukázala mu, aké treba zbierať a chcel ju potešiť. Šiel až pod gaštany a tam na cestičke vedúcej ku zručanine začul dvoch ako sa hádajú. Ony ho nevideli. Akurát, keď sa naklonil, tak ten jeden vytiahol nôž a druhého niekoľkokrát bodol. Zobral mu niečo z kabáta a utekal smerom na Macochu. Pán Jurín neváhal. Zastavil dvoch chlapov a vybrali sa s chlapcom na to miesto, ktoré určil. Presne vedeli, kde to je, preto sám šiel rýchlejšie na bicykli. Ako prechádzal cez poslednú zákrutu pred tým miestom, tak spomalil. Videl, že uprostred cesty niekto leží. Nevidel však, že by sa hýbal.

Doslova odhodil bicykel a kľakol si ku nevládnemu telu. K perám mu priložil zrkadielko a zistil, že ešte dýcha. Veľmi krvácal, tak roztrhal svoje tričko a snažil sa mu aspoň tak pomôcť. Akoby to trénovali roky, ale v momente, keď ho ako tak ošetril, tak mali chlapi aj s Jankom, hotové nosidlá. Opatrne ho naložili a položili na sedadlo bicykla. Za pár minút už vychádzali z lesa a obeť bola v kóme. Ako zázrakom sa za zákrutou objavila sanitka. No nebol to zázrak, ale jeden z mužov poslal svoju ženu do dediny nech zavolá pomoc. Vzali ho do sanitky a už vyrážali do mestskej nemocnice. Chlapi postávali a rozprávali sa. Poštár chcel odprevadiť Janka domov, ale prišli policajti, aby to vyšetrili.

„Chlapče povedz nám prosím, čo si teda videl?“ Spýtal sa jeden z nich.

Janko im povedal presne to, čo videl a povedal aj poštárovi. Zavolali kriminalistov a zaviezli ako poštára, tak i Janka domov. Zobrali si údaje aj od chlapov, čo pomáhali. Dokonca boli tak zlatí, že poštu, ktorú mal ešte rozdať, tak rozdali ony. Jankova babička sa preľakla, že niečo vyparatil, ale ubezpečili ju, že práve naopak, zachránil človeku život, i keď je vo vážnom stave v nemocnici. Odišli. Babina ho objala a pobožkala na vlasy. Bola na neho nesmierne hrdá.

Pán, ktorého zachránili, ležal na ARO v kritickom stave. Stratil veľa krvi, no našťastie ho útočník trafil s nožom len pár milimetrov od srdca a sleziny. Bol v kóme a nikto nevedel, či sa preberie. Detektív Marek Pindroš sa zameral na blízke okolie napadnutého. Nepoznal to tam, keďže bol nový a práve sa prisťahoval z ďalekej Pietrovej. Spis sa mu postupne zväčšoval a indície ukazovali na to, že napadnutý bol tiež zapletený do kriminálneho činu. Pred pár dňami vykradli zlatníctvo a všetky stopy smerovali ku nemu a jeho partnerovi. Problém bol, že práve po partnerovi nebolo ani pamiatky. Prešli ďalšie dni a na konci mesiaca sa poškodený prebudil. Prvé hodiny doktori odmietali, aby vypovedal, ale okolo osemnástej sa sám rozhodol, že podá svedectvo, kto a prečo ho napadol.

„Pán policajt. Ja viem, že som zlý človek. Spravil som veľa chýb a zničil veľa ľudských osudov. Preto sa Vás pýtam, že prečo ste ma vôbec zachránili?

A ja za to nestojím. Chcem, aby ste vedeli jedno. Ten kto ma napadol sa vola Fero Gardoš a pochádza z východu. Robil tam aj nejakého poslanca v miestnom zastupiteľstve. Bol som s ním pri lúpeži v zlatníctve, ale ja som len čakal vonku a dával pozor na svedkov a policajtov. V podstate som mal dlžoby a on mi sľúbil, že za to dostanem pár stovák a v tej chvíli som ani nepremýšľal, že to nespravím. Proste som bol v kúte. To ma však neospravedlňuje. Na ďalší deň sme sa stretli na dohodnutom mieste a mal mi vyplatiť tie peniaze. Namiesto toho ma napadol a viac si už nepamätám. Ako je možné, že som prežil? Veď tam nikto nebol a ja som si bol istý, že to neprežijem.“

„Pán Jurda mali ste obrovské šťastie. Jeden malý chlapec zbieral hríby pre svoju babičku a videl, čo sa stalo, Jeho reakcia na svoj vek bola úžasná a spolu s tromi chlapmi Vás ošetrili a dostali von z lesa. No o inom som chcel. Máte predstavu, kde by sa mohol ten človek nachádzať? Mali sme indície, ale v mieste bydliska a ani u jeho milenky Petry nie je. To, že ste sa priznali je skvelé a bude to brané ako poľahčujúca okolnosť, no i tak Vám hrozí od päť do desať rokov vo väzení, keďže už ste boli raz vo výkone trestu.“

„Ja viem pán policajt. Bol som hlupák a vždy som niekomu uveril, že čierna nie je čierna. No i vtedy som sa priznal, ale to nie je podstatné. Len si prajem, aby ste ho chytili, lebo mám obavu, že ten človek je schopný všetkého. Ten Fero má nesmierne prázdny pohľad a zlo v srdci. Inak spomínam si, že mi nechtiac asi povedal, kde má skrýš. Teda skôr sa hlúpo prezradil. Keď sme šli vylúpiť to zlatníctvo, tak sme prechádzali popri jednom opustenom dome, ktorý je neďaleko toho miesta, kde sme sa potom stretli. V jeden moment sa zastavil a ukázal mi ten domček, tak myslím, že by tam mohol byť.“ Pán Jurda nakreslil približne, kde sa nachádza stavba, o ktorej rozprával. Vyšetrovateľ sa poďakoval a hneď ako vyšiel z nemocničnej izby, tak zavolať svojim kolegom.

„Chlapi stretneme sa na tom mieste, kde sme našli toho pobodaného. Za pol hodinu chcem, aby tam boli aj psovodi a všetci, čo môžu.“ Neváhal a sadol do auta. Skočil pre kolegu, ktorý bol kupovať niečo na jedenie. Stihol ho ešte v obchode, tak mu nakázal kúpiť toho viac, aj pre kolegov. Presne

o devätnástej už boli všetci pripravený na zásah. Intuícia ich nesklamala. Z domu, ktorý mal byť opustený, sa valil dym a viditeľne sa vo vnútri niekto pohyboval. Vytvorili štyri skupiny po troch chlapoch. Veliteľom bol práve Marek. Na prieskum vyslali najmenšieho z nich a ten potvrdil, že v zadnej izbe je páchatel'. Akcia prebehla nesmierne rýchlo a Fero sa nestihol ani otočiť. Prinútili ho ľahnúť si na zem. Na výzvu, kde je ukradnuté zlato a diamanty, nechcel odpovedať. Previezli ho do mesta na výsluch.

„ Tak pán Gardoš. Ste vo veľkých problémoch. Teraz Vám dávam možnosť sa priznať alebo budem požadovať pre prokuratúru najvyšší možný trest.“

„ Nič som nespravil a bývať v opustenom dome nie je protizákonné!“
Vykrikol vypočúvaný.

„ Takže ešte raz a naposledy. Budete tvrdiť, že ste nič nespravili, V poriadku. Moja otázka znie, čo ste robili...“

Vypočúvanie trvalo niekoľko hodín, ale Fero nepovedal nič. Vyšetrovateľ spísal zápisnicu, dal dokopy svedkov a i nájdený nôž, ktorý poslali na expertízu. V zlatníctve sa našlo niekoľko odtlačkov, preto nebolo problémom ho tým prípadom spojiť. Jediné, čo zatiaľ nenašli, boli tie ukradnuté šperky. Pán Gardoš bol obvinený z ťažkého ublíženia na zdraví a z ozbrojenej lúpeže. Hrozilo mu doživotie.

Nadišiel moment súdu. Proces trval niekoľko týždňov. Nikto ani len nepochyboval, že bude odsúdený. Vypovedali všetci. Janko v doprovode svojej babičky, poštár, dvaja chlapi, čo pomáhali a i napadnutý pán Jurda. Na otázku prokurátora, že kto ho napadol, odpovedal jasne a zreteľne František Gardoš. Posledný deň si obe strany povedali svoje a už sa čakalo na formalitu. Aké však bolo prekvapenie, keď bol rozsudok nevinný. Nikto tomu nechápal. Pán Gardoš si slobodne vyšiel zo súdnej miestnosti. Až po rokoch sa prišlo na to, že sudcova žena vlastnila zlatníctvo a dala si ho sama vykradnúť, aby dostala peniaze z poisťky. Spravodlivosť si počkala na oboch. Gardoš nestihol byť odsúdený za svoje zločiny, pretože umrel na TBC a sudkyňa so sudcom dostali za podvody desať rokov „na tvrdo.“ Krajský

riaditeľ polície a miestny starosta navrhli pre Janka, poštára a chlapov cenu za záchranu života.

No a pán Jurda dostal podmienku za to, že javil viditeľne známky nápravy a oľutoval svoj čin. Sudca mu dal jasne najavo, že nebyť jeho hlúpeho kroku, tak by sa mu nič nestalo, tak nech mu to je mementom pre celý zvyšok života. Tak sa aj stalo. Začal pomáhať na polícii a postupne sa z neho stal veľmi vážený policajt. Janko dospel a stal sa z neho poštár. Nie vždy sa v živote preklopí zlo na to dobré. Je to poväčšine naopak. Preto si treba vážiť každého človeka, ktorý zvládol svoju životnú skúšku, i keď na pol ceste stratil správny smer. Nie je podstatné, či človek spadne, ale to, že sa postaví a nevzdá sa.

Alžbetine kroky

V zámočkej záhrade sa prechádza niekoľko ľudí. Jeden z nich som ja. Volám sa Franz a rozpoviem Vám príbeh o dvoch ľuďoch, pre ktorých takmer vypukla vojna. V rodine kráľa od Atén sme už po generácie. Kráľ Johann a jeho manželka majú jediného syna a rozhodli sa, že je čas na ženbu. Z desiatok možností, s pomocou radcov, vybrali tri, ktoré najviac vyhovovali pre progres kráľovstva. Dátum na zasnuby stanovili o necelé dva týždne. Samozrejme syn o ničom nevie a má to byť pre neho prekvapenie. Princ Josef však má svoju spojku a o pláne sa v priebehu pár hodín dozvedel. Hromžil. Stál pri svojom koni Napolitano a kričal do lesa slová, ktoré do slovníka vrchnosti nepatria. V kráľovskom lese bola Alžbetka a počula ten krik. Najskôr nevedela o čo sa jedná, ale čím viac sa približovala, tak sa nemohla udržať a smiala sa. Princ ju zazrel a za niekoľko momentov stáli už pár metrov od seba. Alžbetka sa uklonila tak, ako sa patrí.

„Pane nenadávať. Nepristane Vám to.“ Povedala s úsmevom.

„Akože nemám nadávať, keď za pár týždňov budem pod čepcom s nejakou slečinkou, o ktorej neviem nič! A vlastne čo si to dovoľuješ mi rozkazovať!“

„Ale no. Červená je krásna farba, ale Vám svedčí tá s pokojným výrazom tváre. A prepáčte mi, že som tak opovážlivá, ale veď budete budúci kráľ, tak aký je problém?“

„Len ja o ten titul nestojím. Od malička snívam o tom, že budem cestovať po svete a spoznávať svet. A namiesto toho budem počúvať tých hlúpych radcov ako vládnuť, bojovať a klamať. Je mi to proti srsti a neviem ako ďalej.“

„A to som si myslela, že to máte ľahké. No do každej truhlice sa dá vojsť, len treba nájsť ten správny kľúč. Smiem Vám poradiť?“

Prikývol.

„ Namiesto hľadania kľúčiek a výhovoriek. Postavte sa tomu ako chlap. Skúste sa s Vaším ocinom a maminou porozprávať a nájsť kompromis. Áno nebude sa im to páčiť, ale aspoň im dokážete, že ste muž, na ktorého sa už môžu spoľahnúť.“

„ Hm. Máte pravdu milá slečna. Je mi radosťou, že som Vás smel spoznať. Ospravedlňujem sa za ten hnev voči Vám. Tak sa gentlemann nespráva.“

Uklonil sa pred ňou a rozlúčili sa. Princ mal však obavu. Vedel, že jeho kráľovský otec nemá rad, keď mu niekto odvráva a hovorí mu do toho, ako ďalej. Sadol si do záhrady a popíjal čaj. Kráľ vycítil, že niečo jeho syna trápi. Objal ho.

„ Tak synu, čo Ti vrta v hlave?“

„ Ocko, teda pán kráľ. Vieš. Dozvedel som sa o zásnubách a viem, že chcete pre mňa a kráľovstvo to najlepšie, ale dnes som ešte nie pripravený na takú zodpovednosť. Mám sen spoznať svet, ľudí a celkovo pri cestovaní a učení sa, dospieť. Pamätáš si na Galilea, teda jeho pravnuka, ktorý ma učil prírodné vedy, tak ten cestoval po svete a rozprával mi o tom. Už vtedy som si povedal, že by som chcel aspoň na čas odísť, aby som sa tam ďaleko našiel.“

Kráľ si sadol a chytil Josefa za ruku.

„ Synu. Presne takéto myšlienky som mal i ja. Bol som mladý a nechápal som, čo to odo mňa môj otec chce. Prvé roky vládnutia boli nesmierne zložité a chýbal mi taký prehľad a videnie za obzor. Veril som svojim radcom, pretože som si myslel, veď ony chcú len dobre. Prt makový. Im ide len o dobro svojich mešcov. Pozri máme povinnosti. Narodili sme sa ako vedúce osobnosti a ten smer musíme dodržať. Spravím však jeden ústupok, keď spravíš i Ty niečo pre mňa. Ty mi dáš svoje slovo chlapa, že sa do roka vrátiš a ja to vybavím s našou maminou, môže byť?“

Josef sa nezdržal a objal svojho otca. Pobožkal ho na líce a od srdca povedal Ďakujem. Príprava na odchod trvala vari mesiac. Za ten čas sa princ nielenže venoval učeniu jazykov, ale i spoznávaniu ľudí a ich charakterov. Tú druhú časť absolvoval s Alžbetkou, s ktorou sa spriatelil.

Kráľ a ani kráľovná o tomto novom človeku nič netušili, a aj preto boli prekvapení, keď ju navrhol na spolucestujúcu spolu s ďalšími ľuďmi, ako boli prekladateľ, ochranka, či človek starajúci sa o mesec, ktorý mal vystačiť na celý rok. Kráľovná videla do srdca a vnímala, že Alžbetka začínala niečo k jej synovi cítiť. Nepovedala však nič. Verila svojmu synovi, že nájde správnu odpoveď svojho srdca v momente, keď sa odhalia všetky karty. Priala si len jediné, aby sa vrátil o rok domov a našiel to, čo jeho otcovi chýbalo roky rokúce. Objali sa a odišli na západ. chceli odovzdať posolstvo mieru všetkým najvýznamnejším panovníkom v Európe, no i v novej zemi – Amerike. O tom však kráľovská rodina nevedela. Mysleli si, že pôjdu len na pár miest a tam spoznajú svet a ľudské masky.

Deň za dňom sa výprava blížila ku pobrežiu. Koncom jari sa dostali do Portugalska a odtiaľ vyplávali do Anglicka. Kráľ Eduard II., sa potešil návšteve jeho obľúbenca a sám mu pripravil na výpravu po Amerike, najlepšiu posádku s loďou jeho Veličenstva. Niekoľko dní museli počkať na to, aby prehrmela búrka. Nadišla nedeľa a hneď zrána krásne svietilo slnko. Kráľ Eduard II. Ich vypravoval k lodi Elisabeth. Princ Josef sa uklonil a aj celá posádka. Zdvihli kotvy a vydali sa do neznáma. Plavba trvala necelý mesiac. Prebehla bez nejakých väčších problémov až na jednu milú skutočnosť, o ktorej vedeli len Princ a Alžbetka. Uprostred plavby sa nebo rozjasnilo do nádhery, ktorú sotva opíšu slová. Stáli na prope lodi a rozprávali sa o tom, či zvolia severnú alebo južnú cestu po novom kontinente. Ako tak hľadeli do diaľav, tak sa princ Josef nežne zadíval na ženu, ktorá ho sprevádzala už takú diaľku. Alžbetka akoby to vycítila a obrátila sa ku nemu, no i keď v nej horel oheň čistej lásky, nedovolila, aby sa niečo medzi nimi udialo. Tešila sa z jeho prítomnosti a radovala sa z každého spoločného momentu, ale zároveň vedela kam v živote patrí ona a on. Vedel to i on, no túžil po Alžbetke ako po žiadnej inej. Po necelom mesiaci už stáli na pláži a ďakovali Bohu za pevninu. Pripravili si potraviny. Zaobstarali dostavníky a vydali sa na západ cez južnú trasu. Najskôr šli od ústia rieky Mississippi. Všade vokol nich boli bavlnené plantáže a mnoho nepríjemných ľudí.

V strede týždňa boli už tak znechutení správaním novo usadlíkov, že sa vybrali na sever. Čo sa však neudialo. Po ďalšom týždni stretli domácich obyvateľov – pôvodných indiánov. Celá príhoda bola zo začiatku veľmi dramatická. Na noc sa rozhodli prespať pod holým nebom neďaleko čistej rieky. Na pozadí krásneho lesnatého kraja, sa týčili hory. Lesy boli plné zvierat, no i tak ich nechceli zbytočne zabíjať a rozhodli sa nachytať rýb. Najedli sa a šli spať. Strážil len jeden človek, a to sa im stalo skoro osudným. Indiáni z kmeňa Čerokiov zbadali dym z ohniska a opatrne sa priblížili ku našim cestovateľom. Obkľúčili ich a neprijemne prekvapili. Spútani kráčali až do skorého rána. Pod krásnym vodopádom sa rozkladala vigvamova osada. Alžbetka narátala dvadsať vigvamov. Deti boli tak zvedavé, že sa rozbehli ku zajatcom a pýtali sa neznámou rečou množstvo otázok. Náčelník Bingwe Ta zdvihol ruku a vcelku dobrou angličtinou sa ich spýtal, čo robia na ich území. Slova sa ujal princ Josef.

„Vážený náčelník. Nechceli sme robiť žiadne nepokoje. Práve naopak. Prechádzame touto nádhernou krajinou a náš cieľ je ďaleko, až na druhom konci tohto kontinentu. Preto Vás prosím. Odviažte nás a odvdáčime sa Vám za tento čin.“

„Prečo by som mal veriť bielej tvári?“ Spýtal sa neisto.

„Pretože som princ Josef z Európy a toto sú všetko čestní ľudia. A aj ja mám rovnaký názor na biele tváre. Stretli sme ich tu dosť, ale toľko zla som nikde nevidel.“

„Ten argument mi stačí. Rozviažte ich a pripravte hostinu. Ste našimi hosťami.“

Jedlo bolo nesmierne chutné a obavy sa tak rýchlo rozplynuli. Spoločne vyfajčili fajku mieru. Rozprávali sa celé hodiny. Alžbetka a aj princ si začali uvedomovať, že tí, čo po nich všetci poľujú, sú neskutočne úžasní ľudia. Ona sa už rozhodla. Oстане a bude im pomáhať, ako len bude vládvať. Princ dostal do daru nádherného koňa – mustanga Crewe. Na oplátku princ venoval náčelníkovi ďalekohľad a semená obilia.

Všetci hostia sa cítili nesmierne príjemne. Aj tí, čo počuli o „divochoch“, sa presvedčili o klamstvách, ktoré šli z tohto Nového Sveta. Zobudili sa do nového mesiaca a nikomu sa nechcelo odísť, práve naopak.

„ Milý princ Josef. Azda vnímaš, že Ťa mám viac rada, ako by sa patrilo. Práve preto som sa rozhodla, že ostanem tu a budem priateľom pomáhať, aby vybojovali svoje územie a zachránili to, čo sa ešte zachrániť dá. Ty máš svoj príbeh a celá monarchia bude stáť na Tvojich pleciach. Chcem Ťa poprosiť o jedno jediné. Ak to bude v Tvojej právomoci, tak skús aj Ty, i keď z diaľky, pomôcť nielen tomuto kmeňu, ale všetkým indiánom, i ľuďom, pre ktorých je mier srdca všetkým.“

Princ si sadol a chytil Alžbetku za ruku. Bola mu tak blízka, ale vedel, že má pravdu. Celý čas si však myslel, že tá hranica, ktorá ich delila, sa nejako zotrie a spoločne prekvapia jeho rodičov. Pritiahol si ju k sebe a objal. Nečakala to, ale opätovala jeho city. O pár dní už vyrazil domov. Vzal so sebou väčšiu skupinu, ale traja ostali s Alžbetkou a indiánmi. Začala s nimi riešiť choroby, ktoré ich trápili. Vzájomne sa učili reč a po čase sa z nej stala akási pravá ruka náčelníka. Najväčším problémom boli biele tváre a ich vraždy. Preto poradila náčelníkovi, aby sa všetky kmene stretli a dohodli sa o spoločnom boji proti vrahom. Nebolo to ľahké. Aj ony mali medzi sebou nezhody, ale radila mu správne, aby i tie hrany neboli tak ostré. Takto prešiel rok a pomaličky zabúdala na svojho milého princa Josefa. Z malej stanovnej osady sa stala malebná dedinka v krásnom kraji. Dostala názov Freedomville. Postupne sa rozrastala aj o ľudí, čo nemali v sebe zlo. Párkrát sa stalo, že ich napadli vojaci z americkej armády, ale vždy ich odrazili.

Princ Josef sa vrátil domov a nedokázal na Alžbetku zabudnúť. Jeden večer mu na dvere izby zaklopala jeho kráľovná matka.

„ Smiem?“ Váhavo sa spýtala.

„ Samozrejme kráľovná matka. Čo sa deje?“

„ Vieš. Už dlhšie si všímam, že Ti chýba úsmev na perách. Však je to tou slečnou, s ktorou si prežil ten rok cestovania?“

„Ako to vieš?“ Neskrýval svoje prekvapenie.

„Som Tvoja matka. Viem všetko.“ Povedala s úsmevom.

„Máš pravdu. Bola mi nesmiernou oporou a ostala na mieste, o ktorom som Vám nepovedal, aby ste mi nevynadali. Ale asi nadišiel čas vypovedať všetko. Šli sme do Anglicka a potom sme sa vybrali aj na ten Nový kontinent. Stretli sme tam mnoho zlých ľudí, ale ostali sme prekvapení, keď nás najskôr zajali tí červenokožci. Po pár hodinách nás priviedli do svojej osady a trvalo to len krátko, keď sme zistili, že sú skvelí. Majú čisté srdce a vlastne ten koník, s ktorým som docválal až sem, je od nich. Chýba mi a bojím sa o ňu a nich. Chcel by som im pomôcť, len sám neviem ako.“

„Josef môj. V tomto by Ti rád pomohol aj Tvoj otec. O tom výlete vieme už dávno. Kráľ Eduard II. nám o všetkom povedal. Báľ sa o Teba. Rozhodli sme sa počkať pokiaľ nám o tom sám nepovieš, pretože vtedy si budeme istí, že si pripravený na vládnutie. A ak pre Teba tá žena toľko znamená, tak Ti pomôžeme ju a ľudí, čo Ti pomohli, ochrániť.“

Rozplakal sa a objal ju. Otec vošiel dovnútra a pochopil o čo sa jedná.

Korunovácia princa Josefa sa uskutočnila o týždeň po tejto udalosti. Následne sa spoločne vypravili na cestu po Európe, aby aj ostatným kráľovským rodinám dali na známosť, že kdesi tam na druhej strane oceánu, je niekoľko tisíc ľudí, ktorí potrebujú ochranu. Spoločne spísali deklaráciu, ktorú osobne odovzdali prezidentovi Ameriky. Pre dobro vzťahov s Európou rozhodol, že domorodí obyvatelia Severnej Ameriky sa stávajú rovnoprávnymi obyvateľmi tohto kontinentu a pozemky, ktoré obývajú, ostanú v ich vlastníctve, navždy. Rozposlali poslov do vojenských posádok a do kmeňov indiánov. Za Alžbetkou prišli osobne, aby jej tú radostnú správu doručili. Vďaka nezlomnosti mladej slečny a srdcu, ktorý venovala na záchranu úžasných ľudí, sa boj o prežitie, zmenil na príbeh radosti. No a to, o čom už ani nesnívala, sa stalo skutočnosťou. Mladý kráľ Josef si kľakol pred neurodzenú slečnu Alžbetu a požiadal ju o ruku.

Indiáni im vystrojili nádhernú svadbu. Dokonca aj kráľovský pár si obnovili sľub manželský. Alžbeta sa s Josefom do Európy už nevrátili. V ich domovine vyhlásili republiku a nechali ľudí voliť si svojich zástupcov. V Amerike vybudovali niekoľko miest a vniesli do nich časť Európy. Preto je tam mnoho dedín, mestečiek s pomenovaniami z Európy. Prežili nádherný, no nie ľahký život. Podstatné je to, že ich láska dokázala zachrániť iných. Práve tých, čo im ukázali čistotu svojich srdc.

Kráľovná Atlantída

Bolo to tak dávno, že dnes si ľudia šepkajú o dávnej Atlantíde ako o mýte a nie o reálii civilizácie, ktorá tu skutočne existovala. Ako sa to všetko udialo, kde je reálna váha pravdy a fikcie? To dnes nikto netuší, a predsa jeden sa vtom mravenisku ľudí nájde. Je to Georgios z Kréty. Je potomkom ľudí z Atlantídy, no sám o tom ani len netuší. Výzorom je to taký Kréťan ako poleno. Čierne vlasy, oči zeleno hnedé a výška ani nie meter šesťdesiat. Na ostrove patrí k tým starším, keďže mu tiahne na šesťdesiatku. Vychoval dve deti a bol na ne veľmi hrdý. Svoju milovanú Mieres pochoval pred niekoľkými rokmi. Za dva dni má mať narodeniny a nevedel, či deti a vnuci prídu, keďže pracujú na pevnine. Aj dnes sedel s pivom na pláži a hľadel do diaľav. Slnko zapadalo za obzor. Postavil sa a kráčal ku svojmu domčeku. Každý krok bol už tak automatický, že sa cítil ako stroj. Zo šedosti bytia ho vytrhol jeden jediný pohľad. Pred jeho dverami stál balík a do motúza bol zabalený list. Vzal ho do rúk a búchal si ním po čele. Ako spomínal, tak nedokázal prísť na to, od koho by to mohlo byť. Odosielateľ tam napísaný, len príjemca. Georgios Stavasilos. Otvoril dvere a prekvapenie hodil do kúta. Nalial si červené domáce víno a sadol si na verandu. S výhľadom na more sa začítal do príbehu, o ktorom nemal celý život ani potuchy. A začal tak nevinne.

„Drahý priateľ!“ Riadky sa míňali a ani ho nestihol dočítať. Svaly povolili a slzy sa valili z jeho telesného korábu. Všetko, čo do tohto momentu poznal, bol len klam. Od prvej spomienky vnímal, že je s ním niečo inak, ale nikdy na to neprišiel. Štyridsať rokov sa venoval objavovaniu svojho ostrova a ten najväčší objav bol vlastne on sám. Znenazdajky si spomenul na tú krabicu. Cestou si vzal nožík a veľmi rýchlo sa prepracoval do jej útroby. V malej skrinke vystlanou slamou bol starostlivo zabalený strojček a kľúč. Strojček mal v sebe veľa ozubených koliesok. Na jeho vrchu bolo miesto práve pre ten kľúčik. Až po čase si všimol, že v slame je ešte niečo. Niečo ako papyrus, ale malo to úplne iné zloženie.

Písmo, hoc bol na to odborník, nepoznal. Opatrne si sadol za svoj dubový stôl a vložil kľúč do zariadenia. V strojčeku sa začali otáčať všetky kolieska a bol na to úchvatný pohľad. Tam, kde vložil kľúč, tak tam sa to divadlo začalo roztvárať. Vyšiel z neho lúč a v priestore sa začala premietiť obloha. Po pár sekundách sa vybrala Zem a v nej jedno miesto, ktoré bolo ostrovom. Z prístroja vyšiel hlas – Atlantis. Telo ho zradilo a s údivom sa doslova prepadol do stoličky a nechápavo na to pozeral. Prešlo pár minút a strojček sa sám zatvoril. Do neskorej noci sa nevedel z toho šoku prebrať. Neustále sa len tak na ten zázrak pozeral. Tesne pred polnocou mu preblesklo hlavou, že pred rokmi jeho priateľ písal o podobnom zariadení. Vylovili ho zo starovekej lode, ale nemali ani poňatia na čo to reálne slúžilo. Zobral si pero a papier. Napísal odkaz a zavolať známemu, ktorý mu ho zanesol. Ešte do polnoci ten priateľ dorazil. Zvedavosť bola silnejšia ako moc spánku.

„Georgios čo sa to deje!“ Spýtal sa s očakávaním v hlase.

„Len si sadni môj priateľu Leonidas.“

Poslúchol ho. Georgios zastrčil kľúč do čarovnej skrinky. Jeho priateľ mal rovnaký výraz tváre ako on. Telo ho takisto opustilo a len tak sledoval ten zázrak. Po piatich minútach sa to skončilo a ony len sedeli oproti sebe bezo slov.

„Odkiaľ to máš?“ Spýtal sa zvedavo.

„Neuveríš mi, ale dnes, keď som sa vrátil z móla, tak som to mal pred dverami a aj s týmto ani neviem to opísať, čo to je. Či papyrus alebo niečo iné a ku krabici bol priložený tento lístok.“ Podal mu oba dokumenty.

„Ak je to všetko pravda, tak Ty si posledný potomok ľudí z Atlantídy. Teda aj Tvoji synovia, ale kto na to prišiel a kto Ti poslal tieto veci?“

„Priateľ môj. Úprimne to ani len netuším. Musí to byť niekto, kto sa rovnako venuje bádaniu histórie a my sme teda oproti nemu len amatéri.“ Vtom momente sa ozvalo klopanie na dverách. Georgios otvoril a pred ním stála krásna žena v najlepších rokoch.

„Nádherný večer Vám prajem páni. Vidím, že o balíčku už viete a som rada, že ste to práve Vy, komu som mohla vyzradiť tajomstvo, ktoré mi kedysi povedal môj starý otec Prianthos Villagis.“

„Tak za všetkým je môj už bohužiaľ niekoľko rokov zosnulý, priateľ Priathos!“ Vykrikol od úžasu.

„Prepáčte mi, že som Vás prerušil. Poďte do vnútra. Čo Vám smiem ponúknuť?“ Úctivo sa jej uklonil a usadil ju.

„Páni nemohla som to povedať skôr. Dôvod je jasný. Vy pán Gergios budete mať za moment krásne jubileum a práve len cez tento Váš deň sa dá prejsť do iného sveta menom Atlantída. Všetko podstatné mám tu so sebou. Chcete vedieť viac?“ S úsmevom začala vyberať ďalšie listiny podobné tej, ktorá bola v krabici. Posledné, čo vytiahla, bol zápisník svojho dedka. Pár desiatok minút spomínali na to, ako sa spoznali, čo krásne spolu prežili. Odišiel príliš skoro, no zdá sa, že i keď odišiel relatívne mladý, tak zanechal v tomto svete viac, ako si ktokoľvek iný dokáže predstaviť. So záujmom si Leonidas vzal zápisník. Od prvej stránky vedel, že to je poklad, ktorý treba navždy ochrániť. Čakal mnoho, ale to, čo bolo v stránkach vpísané, bol proste ľudský zázrak.

„Georgios. Prosím Ťa podaj mi ten papyrus. Rozlúštíme to. Náš priateľ bol tak ďaleko, že zrejme poznal všetky písma z Atlantídy a to, čo tu teraz priniesla jeho dcéra, je pozostatok ich sveta.“

„Priatelia. On to nie je pozostatok.“ Prerušila ich.

„Akože nie?“ Vyhŕklo z oboch.

„Atlantída je bližšie ako si dokázate predstaviť a je stále živá. Sú tam bytosti podobné ľuďom, ale na oveľa vyššom stupni, ako my ľudia. Veď Georgios o tom niečo vie, ale má z veľkej časti zablokované spomienky. Pamätá si určité čriečky, ale celok mu bol prestrihaný. Pán Georgios Vy ste Atlanťan, ako i Vaši synovia. Vyslali Vás sem, aby ste zhodnotili, či je už čas na to, aby mohla nastať zmena.“

„Viete, že je to príliš šialené, aby sa tomu dalo uveriť?“ Pochybovačne sa sám seba spýtal Leonidas.

„Azda áno, ale život je sám o sebe jedna veľká neznáma a musím sa Vám priznať, že ja som to vnímal už od malička, že niečo so mnou nie je v poriadku. Vždy som videl veci inak, ako ostatní ľudia. I moje deti majú ten dar.“ Vypovedal svoje pocity Georgios.

„Tak pustíme sa do toho? Ako ste správne odhadli. Tieto listy nie sú napísané do papyrusu. Je to akácia a viete, kde rastie akácia? Na severnej časti ostrova. Je tam jaskynný systém, ktorý ešte nikto nikdy neprebádal. Teda až na môjho otca. Ten vtom našiel systém a prišiel až ku jednej bráne, ale tá sa nedá otvoriť bežným smrteľníkom. Sú tam tri polohy pre otvorenie. Prvá je tá, ktorá ju pootvorí do prvej tretiny a pošle Atlantána len pre pochopenie seba samého. Druhá tretina je poloha pre poznanie všetkého okolo nás a tá posledná je vstup do Atlantídy. Bolo by dobré, keby tam pôjdeme aj s Vašou rodinou, aby to na ničom nestroskotalo. Čo Vy na to?“

„Slečna Helena viete. U mojej rodiny je to vždy otázka či prídu.“

„Nebojte sa. O to som sa tiež postarala. Dobehnú ako ešte nikdy. Len Vás chcem poprosiť o úplné ticho a nikomu nič nehovorte. Aj môj tatino bol celé roky ticho a nikomu nič nepovedal. Vieme, že zlo je mocné.“

Objali sa a rozlúčili. Čakal ich veľmi dlhý deň.

Georgios ešte spal, keď sa do domu doslova vrátili obaja synovia. Celý rozospatý sa na nich pozerál a nechápal, čo mu hovoria. Až po momente pochopil, že Helena im poslala telegram a v ňom stálo, že leží na smrteľnej posteli. Zasmial sa nad ľstou tejto ženy. Synovia však ničomu nechápali.

„Prezlečte sa a za pol hodinku vyrážame za dobrodružstvom.“ Povedal im s úsmevom.

Tesne pred šiestou ráno už všetci piati stáli na parkovisku pri benzínovej pumpe. Rozhodli sa ísť Leonidasovým starým dobrým autom, ktoré vyšlo každý kopec – Lada Niva. Helena sedela vpredu a navigovala ho.

Vyšli z dediny a pred nimi sa odkrývala krajina plná kôz, kráv a hlavne vrchov. Prešli popri zurčiacej bystrine a pomaličky sa šplhali do výšok. Ich cieľom bol vrchol Ida, teda jeho severná časť. Našťastie vyšlo nádherné počasie, tak a ničoho neobávali. Po ôsmej zastavili pod vrcholom a pešo sa vybrali za Helenou. Nie raz sa zastavili, pretože ten výhľad bol neopísateľný. Boli však opatrní. Vedeli, že na tých miestach je mnoho jedovatých hadov. V rukách mali dlhšie palice a nimi búchali o zem. Tesne pred deviatou si spravili prestávku a najedli sa.

„Ako ďaleko to je ešte papa?“ Už nevydržal jeden z Georgiosových synov.

„To neviem ani ja. Treba sa spýtať Helenky, ona to má v malíčku.“

Na prekvapenie všetkých, im už stačilo k cieľu len pár stoviek metrov. Helena odhrnula pár vetiev a spoločne odhádzali zo desať kameňov. Spočiatku nič nenasvedčovalo, že smerujú ku objaveniu nového sveta. Pre istotu si priviazali motúz ku začiatku jaskyne a postupne ho odmotávali. Svietili si baterkami a vnárali sa čoraz hlbšie do jaskynného systému. Ani netušili koľko hodín šli, keď sa pred nimi zjavila doslova hlbina a už si boli istí, že týmto ich púť končí, no Helena spravila niečo, čo nikto nečakal. Vykročila do prázdna a udržala sa vo vzduchu!

„Čo!? Ako?!“ Prekvapene zvriskol Leonidas.

„Je to len ilúzia. Slúži na ochranu pred ľuďmi, aby sa nepriblížili poznaniu viac ako je nutné. V podstate je to pevná zem namaľovaná tak, aby vytvárala ilúziu hĺbočiny. Ešte nás takých pár čaká. Tak poďte už! Čas nám uteká!“ Poháňala ich. Vedela, že tento moment sa nebude opakovať tisíce rokov a museli byť na mieste pred polnocou. Opatrne sa pretiahli cez domnelú hĺbočinu a pre zmenu po pár stovkách metrov, sa pred nimi vynorila kolmá stena. Helena čítala v otcových poznámkach a pohľadom hľadala miesto, ktoré v zápisníku opisoval. No nevedela nič také nájsť. Až keď sa Georgios nechtiac oprel o jeden kameň, ktorý zacláňal otvárací mechanizmus, tak sa dostali i cez túto prekážku. Cítili, že sa blížia, no i tak sa nechceli dopredu tešiť. Leonidas pozrel na hodinky a povzdychol si.

„ Hm. Tak už je tam nad nami noc.“

Helena zastala.

„ Prosím. To nemyslíš vážne!“ Pozrela sa na hodiny a uvedomila si, že je pol dvanástej.

„ Tak a teraz sa musíme ponáhľať!“

Zrýchlili krok. Postupne dopili aj posledné zásoby vody. Z ničoho nič sa pred nimi objavila nádherná brána. Všetky tie hieroglyfy boli presne také, aké na listinách.

„ Páni a teraz treba spraviť jediné. Presne o polnoci vloží pán Georgios kľúč do...“ Prerušil ju.

„ Viem. Už viem! Akoby sa mi to všetko znova vlialo do srdca. Tu je zámka a ten kľúč, čo bol aj pre tú krabičku, je aj pre bránu. Potom priložíme dlane. Ja a moji synovia a odblokuje sa prvá časť a takto to pôjde až do poslednej. No čaká nás pri každej séria otázok, a keď nezvládneme čo i len jedinú, Atlantída ostane len snom na ďalšie generácie.“

Nedočkavo pozerali na hodinky, ale to ani nemuseli. Celý ten kolos, ktorý skrýval tak nádherné tajomstvo, sa presne o polnoci začal pomaličky otáčať a len stred ostal nemenný. Spoločne so synmi vložili kľúč do dierky. Tak ako Helenin otec predpokladal, prvá časť sa pootvorila a mohli vojsť dnu. Georgios však naznačil Helene a Leonidasovi, aby ostali vonku a počkali na nich. Báľ sa, že keby zlyhali, tak by tam ostali navždy. Opatrne kráčali vpred a pred nimi sa ukázal úzky pruh, ktorý museli prejsť. Nad nimi sa objavil celý vesmír, všetky planéty, kde žili iné bytosti. Na konci cestičky stál podstavec v tvare trojuholníka. Na každej strane bolo miesto na jednu dlaň. Držali sa za ramená a pravou rukou potlačili tie miesta. Obloha sa roztiahla a nad nimi stála prvá otázka.

„ Kto skutočne si?“

Bez pomôcky. Žiadna nápoveda. Jeden zo synov zakričal: „ Som stvorenie všetkých svetov, tak ako sú stvoreniami i môj otec i brat!“

S hrôzou sa na neho pozreli. Nevedeli, čo si o tom majú myslieť, ale našťastie, to bola správna odpoveď.

Druhá otázka sa vynorila pod ich nohami.

„Je smrť koncom?“

Druhý syn vykrikol: „Nie. Je to len most z nepoznania, do skutočného bytia.“

Opäť správne.

Prišla tá posledná: „Čoho sa najviac bojíš?“

Bol rad na ich otcovi a v ňom sa ako blesk z jasného neba objavila odpoveď: „Strach je pre ľudí. My sa nebojíme ničoho.“

Zatvorili oči a zrazu videli to, čo ešte nikto. Videli podstatu seba, spoznali príbeh skutočnosti a nie reálie, ktorú žili na planéte Zem. Ani nemuseli vychádzať von. Celá miestnosť sa otočila o 180 stupňov. Znova sa opakovalo to, čo sa im stalo po prvýkrát. Namiesto otázok však len so zavretými očami otvárali zákutia skutočného poslania, ktoré majú bytosti Atlantídy. Otec, synovia, mali v sebe vždy po jednu tretinu poznania pravdy a vedomím nad úrovňou myslenia. Doslova prepojením energií, sa ich čiastočné obrázky, premietli do jazyka, ktorý poznali len ony. Vyšli von. Nevšimli si, že ich výzor sa zmenil. Stáli pred Leonidasom a Helenou a rozprávali sa ako predtým, ale to už bola reč iných bytostí. Ony dvaja žasli, ale nebáli sa. Vedeli, že to takto má byť. Doslova ich duša šla explodovať od šťastia, ktoré v nich dýchalo. Teraz to už bolo jednoduché. Museli rozhodnúť, či ľudia smú poznať pravdu a ony vedeli, že áno. Títo dvaja majú tú hĺbku, ktorá je potrebná na poznanie skutočnej pravdy. Jemne potlačili obrovskú bránu a tá sa premenila na cestu cez vesmírne zákutia. Len čo otvorili oči, už stáli v nádhernej sále s výhľadom na svet, ktorý nikto okrem Georgiosa a jeho synov, nepoznal. Priatelia im podali ruky a preniesli ich ku kráľovnej Atlantíde. Poklonili sa.

„Tak predsa sme sa dočkali momentu, kedy smieme napraviť ten zatratený svet. Geo vypovedz mi, čo sa za tie roky zmenilo.“ Vyzvala ho kráľovná.

„ Zároveň tu vítam prvých pozemšťanov po toľkých rokoch.“

Geo myšlienkami vypovedal všetko, čo mal. Pridali sa aj synovia a poznanie pravdy ich všetkých oslobodilo. Helen a Leonidas ostali s nimi. Postupne sa aj ony pretvorili na vyššie bytosti a pomohli zachrániť Zem pred skazou zla. Vraví sa, že Boh je najvyšší. Áno je. Je to najvyššia forma energie poznania a lásky. Mnohokrát nám pomôže „ náhoda,“ ktorá nás posunie vpred a tá náhoda je Boh. Vedeli to už bytosti Atlantídy, ktorí sa ku nemu dostali najbližšie a svojimi dušami plný láskyplnej energie, chránia okolité svety, aby zlo nikdy nevyhralo.